

Livet gör ont

Livet gör ont men det finns en Gud. Båda är lika verkliga: smärtan och gudomliga ingripanden. Inget nytt i historien eller för oss människor. Men det är viktigt att kunna tala om både smärtan och Gud. I kristna sammanhang talar man gärna om Gud, men inte så ofta om smärtan. I andra sammanhang talar man om smärta men mycket ogärna om Gud.

I mitt bibliotek har jag en bok med titeln ”Deprimerade kristna: finns vi?”. Jo det gör vi, jag tillhör den skaran. En annan bok är ”Ett kraschat äktenskap - och sen?”. Den landar också i min värld.

Många av oss kan nog göra en lång lista på sorg och bedrövelser i livet. Men smärtan är personlig och man ska inte tävla i vem som haft det värst. En del av oss kommer ju ihåg sketchen med Hasse & Tage ”en spik i foten”.

Detta millennium har för min egen del varit fullt av misslyckanden och framgångar, av smärta och gudomliga ingripanden.

Två av mina bästa vänner dog i relativt ung ålder. De hade viktiga internationella uppdrag, men brukade ringa bara för att fråga hur jag mårde och småprata en stund. Min far dog efter många års kamp med cancer. Under många år levde vi som familj med döden flåsande i nacken. Det var sömnlösa nätter, gråt och akututryckningar för att rädda en älskad ur dödens käftar. Vårt hus förstördes av hyresgäster och vi fick leva under hot när vi flyttade hem från London. Stressen och påfrestningarna hann ikapp så småningom och depressionen slog klorna i en. Tabletter, bön och samtalsterapi.

Samtidigt så växte förfrågningar att komma och tala på olika kongresser, universitet och sammanhang runt om i världen. Jag kunde även se tillbaka på tjogtals internationella organisationer som jag har startat och lett. Jag var med och startade Världen idag och jag fick vara med och leda utvecklingen av Svenska Evangeliska Alliansen.

Det var mörka djup och svindlande höjder. Livet gjorde ont men Gud fanns där. Ibland var han tyst, öronbedövande tyst. Jag skrek ut i intet. Det ekade av tomhet. Men ibland sände Gud tröstande änglar och väldoftande trösteord. Ett telefonsamtal. En gäst från London. Ett sms. Ett profetiskt budskap.

Men det var ofta svårt för kristna i min närhet. För – återigen – vi kan tala om Gud i kyrkan, men hur ska vi hantera smärta, misslyckanden och depression i vardagen? Särskilt hos en halvkänd kristen skribent och globetrotter. Det blev ofta mycket tyst och väldigt ensamt.

Så hur är det nu då? Man skulle kunna säga ”och sedan levde Tunehag lycklig i alla sina dagar” men det vore en verklighetsfrämmande saga. Livet gör fortfarande ont men det finns fortfarande en Gud.

Och jag nynnar fortfarande på ”Någonstans bland alla skuggorna står Jesus”. När vandringen i dödsskuggans dal var som värst sjöng och grät jag ”Sjung därför ut om den glädje vi har, i Jesus Kristus som ondskan bedrar, och som förlåter halleluja, åter och åter, halleluja”.

Livet gör ont men det finns en Gud.